

(ιδ. λειώνω), ἀντίθ. ἄλειωτος 1, ἀνάλειωτος, πηχτός.

ἀνάλειωτος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. (λ. ἀνάλυωτος) Δημητρ. (λ. ἀνάλυωτος).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναλειωτός τοῦ ἀρκτικού α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ διαλυθεῖς, ὁ μὴ ταχεῖς ἐνθ' ἀν.: Βούτυρο ἀνάλειωτο Λεξ. Δημητρ. Ἀνάλειωτα ἔς τοὺς ψηλὰς βουνόκορφες τὰ ἱόνια αὐτόθι. Συνών. ἄλειωτος 1, πηχτός, ἀντίθ. ἀναλειωτός, ἀναλυτός, λειωμένος (ιδ. λειώνω).

ἀνάλεμα τό, ἀμάρι. ἀνέλεμα Α.Κρήτ. ἄνελεμα Θ.κ. (Σιρέντζ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλέγω.

Περιτύλιξις, περιεὶλησις νήματος, σχοινίου κττ. ἐνθ' ἀν.: Εἶδ' ἀνάλεμα εἶναι ἄκρον ποῦ ἄκρον τοῦ σκοινίου! Κρήτ. Συνών. ἀναλεμός, ἀντίθ. ἀνάλυμα, ἀναλυμός.

ἀναλεμός τό, Δ.Κρήτ. Χίος ἀνελεμός Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλέγω.

Ἀνάλεμα, ὁ ιδ., ἐνθ' ἀν.: Αἶνιγμ. Ἀναλέγω ἀναλέγω καὶ ἀναλεμό δὲν ἔχει (ἢ μακρὰ ὁδὸς) Χίος

ἀναλεσιὰ ἡ, Σέρφι. Σίφν. κ. ἀ. ἀνελεσιὰ Τήν. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀλεσιὰ.

Ἀργία τῶν ἀνεμομύλων ἔνεκα νηνεμίας ἐνθ' ἀν.: Τώρα εἶναι ἀναλεσιὰ Σέρφι. Ἦτανε τόσες ἀναλεσιὰς Σίφν.

ἀνάλεστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀνάλεστους βόρ. ιδιόμ. ἄλεστος σύνθηθ. ἄλεστους πολλαχ. ἄλετος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἄλεστός. Τὸ ἄλεστος κατ' εὐθείαν ἄνευ συνθέσεως τοῦ ἀρκτικού α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α. Ὁ τύπ. ἄλετος ἐκ τοῦ μεταγν. ἄλετός, ὅπερ παρανοηθὲν ἐνομίσθη ὡς ἐπίθετον. Πβ. ἄλετός.

1) Παθ. ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς ἄλευρον, ὁ μὴ ἄλεσθεις, ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν καὶ τῶν ὁμοίων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀλεσμο-γέννημα-κρηθάρη-σιτάρη ἀνάλεστο. Καφὲς ἀνάλεστος κοιν. Ἐχάλαεν ἢ χαμαϊλέτῃ καὶ τὰ κοκκία μ' ἐπελέσαν ἀνάλεστα (ἐχάλασε ὁ μύλος καὶ ὁ σίτος μου ἔμεινε ἀνάλ.) Χαλδ. Ἀνάλεστο τσουπάδ' (ἀραβόσιτος) Ὁφ. || Παροιμ. φρ. Ποιὸ σ'τάρη ἔμεινε ἄλεστο; (ἐπὶ γυναικός, ἢ ὅποια εἶναι μὲν δυσειδής, ἀλλὰ ὑπανδρεύεται) Αἶγιν. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ ἀλέσας Νάξ. Σύμ. — Λεξ. Περίδ.: Ἄσμ.

Τσαγκάρις ἀξυπόλυτος, ράφτης παραλυμένος καὶ μυλωνᾶς ἀνάλεστος, φουρνάρις πεινασμένος Νάξ.

ἀναλεύρωτος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀλεύρωτος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀλεύρωτός < ἀλευρώνω. Τὸ ἀλεύρωτος ἄνευ συνθέσεως τοῦ ἀρκτικού α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔχει πασπαλισθῇ μὲ ἄλευρον, ὁ μὴ ἀλευρωμένος: Πιτ-ταρίδι ἀλεύρωτον (πιτ-ταρίδι = κεφτές) Σύμ. Τ' ἐμὰ τὰ λώματα ἀλεύρωτα εἶναι (λώματα = ἐνδύματα) Τραπ.

ἀναλεχτά ἐπίρρ. ἀμάρι. ἀνελεχτά Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναλεχτός.

Μετά καλπασμοῦ, ταχέως ἐνθ' ἀν.: Ἀνελεχτά πάει τ' ἄλογο-τὸ μουλάρι Θήρ.

ἀναλεχτός ἐπίθ. ἀμάρι. ἀνελεχτός Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλέγω. Ἐν ἐγγράφῳ Σκιαθ. τοῦ 1653 φέρεται «λινὰ μεσάλια δεκαπέντε, τὰ δέκα ἀναλεχτά καὶ τὰ πέδι κεδητά».

Ἐν τῇ ἱππασίᾳ ὁ μετὰ καλπασμοῦ γινόμενος: Ἀνελεχτός δρόμος. 2) Οὐσ., καλπασμός.

ἀναλήφω Ἡπ. Μέσ. ἀναλήφομαι Ἡπ. ἀναλήφουμι Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀναλήφτομαι Λεξ. Μπριγκ. ἀναλήβομαι πολλαχ. ἀναλήβομαι Θράκ (Σαρεκκλ.) Ἰων. (Κρήν.) Μεγίστ. κ. ἀ. ἀναλήβομαι Κύπρ. ἀναλήβουμι Θράκ. (Αἶν.) κ. ἀ. ἀνελήβομαι Θράκ. κ. ἀ. ἀνελήβομαι Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Νίσυρ. Πάρ. Σίφν. κ. ἀ. ἀνιλήβομαι Θράκ. Ἀόρ. ἀναλήφθηκα ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,34 ἀναλήφθηκα σύνθηθ. ἀνελήφθηκα πολλαχ. ἐνελήφθηκα Θήρ. ἠνελήφθηκα Θήρ. ἄνελήφθηκα Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἀόρ. γ' προσώπ. ἀναλήφτη πολλαχ. ἀναλήφτην Κύπρ. ἀνελήφτη πολλαχ. ἐνελήφτην Μεγίστ.

Ὁ ἐνεργ. τύπ. ἀναλήφω ἐσχηματίσθη ὑποχωρητικῶς ἐκ τοῦ μέσ. ἀναλήφομαι, οὗτος δὲ ἐκ τοῦ ἀναλήφτη παρὰ τὸ εὐχρηστον ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ ἀνελήφθη Ἀόρ. τοῦ ἀρχ. ρ. ἀναλαμβάνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀγγελοκρούω, ἀγγελοσκιάζω κτλ.

1) Ἀνέρχομαι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἀναλαμβάνομαι σύνθηθ.: Ἀναλήφτηκε ὁ Χριστὸς σύνθηθ. Ἀναλήβει ὁ Χριστὸς πολλαχ. 2) Γίνομαι ἄφαντος, ἐξαφανίζομαι, συνήθως εἰς τὸν Ἀόρ. ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων σύνθηθ.: Ἀναλήφτηκε ἢ ἀνελήφτηκε τὸ πρᾶμα-τὸ ψωμί κττ. πολλαχ. Ὡστε νὰ τοῦ τὸ πῶ ἐνελήφτηκε Θήρ. Πάει τὸ ρολόι μου, ἠνελήφτηκε! αὐτόθι. Οἱ φονεῖς ἐνεληφτήκανε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ γῆς αὐτόθι. Ἀναλήφτην τὸ δαχτυλίδιον Κύπρ. Ἐνελήφτην τὸ παιδί μου Μεγίστ. Ἐνεληφτήκανε τὰ ψάρια (ἐλειψαν ἀπὸ τὴν ἀγορὰν) αὐτόθι. Σὰν μπῆ ὁ δεῖνα μέσ' ἔς τὸ σπῆτι ἀναλήγονται τὰ πρᾶματα Κρήν. Τῆς Ἀνάληψις λούζονται οἱ γ'ναίκες γιὰ ν' ἀναληφτῇ ἀπ' τοῦ κιφάλ' ἔς κάθε βρόμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμ.

Τὸ παραθύρι σφάλιξε καὶ τὸ κορμὶ ἀνελήφτη, οὐλοὶ περνοῦσι μὲ χαρὰ κ' ἐγὼ περνώ μὲ λύπη

Κρήν.—Ποιήμ.

Ἀρπάξει τ' ἄρματα, κρύβει τὴν κάρα, πετᾷ, ἀναλήφτηκε σὰν ἀστραπή

ΑΒαλαωρ. 2,177

Σὲ δύο δρόμους φθάσαμε | ἀγνώριστ' ἐπὶ τέλους, ἄξαφνα μ' ἀναλήφθηκε | ἡ μάνα, τὴ στεροῦμαι

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν.

β) Ἐξαφανίζομαι βυθιζόμενος εἰς τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως Νίσυρ. Πάρ. κ. ἀ.: Ἀνελήβεται ὁ Χριστὸς, ἀνελήβομαι κ' ἐγώ, φούντα πλοῦμ μέσ' ἔς τὸ γιὰλὸ (πρόκειται περὶ ἐθίμου). 3) Περιφραίνομαι διὰ θαλασσίου ὕδατος τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως Ἰων. (Κρήν.): Ἀνελήβει ὁ Χριστὸς, ἀνελήβομαι κ' ἐγώ. 4) Λεμβοδρομῶ χάριν διασκεδάσεως κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως Θράκ. (Αἶν.) 5) Περιπίπτω εἰς ὕπνον βαθὺν μέχρι ἀναισθησίας, καθ' ὃν βλέπω καὶ ὄνειρον τρομακτικόν, ὅτι πηγαίνω εἰς τὸν Ἄδην καὶ ἐπιστρέφω Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ.): Τοῖς σαράντα τῆς Πασκαλῆς δὲν κοιμοῦνται, γιὰτὶ ἀναλήφονται Ἀδριανούπ. || Φρ. Ἀνελήφτηκες, καημένε! (ἐκοιμήθης πολὺ) Σαρεκκλ. 6) Ἐνεργ. κάμνω τι ἄφαντον, ἐξαφανίζω Ἡπ.: Ὁ διάβολος τὸ ἀναλήφει ἢ τὸ ἀνάληψε τὸ δαχτυλίδι.

Ἀνάληψι ἡ, κοιν. Ἀνεληψοῦ Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ. Ἀναληψιὸς ὁ, Θράκ. (Σουφλ.) — Γενικ. ἄρσ. Ἀναληψιοῦ ΑΟἰκονομίδ. Τραγοῦδ. Ὀλύμπ. 136 Ἀνιληψιοῦ Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνάληψις = τὸ νὰ ἀναλαμβάνη τίς τι.

Ἡ ἑορτὴ τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀνόδου τοῦ Χριστοῦ: *Αὔριο εἶναι ἡ ἔχομε τῆς Ἀναλήψεως* (ἐνν. τὴν ἑορτὴν) κοιν. *Βούτυρο Ἀναλήψεως* (βούτυρον παραγόμενον τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως καὶ φυλαττόμενον ἀνάλατον δι' ὅλου τοῦ ἔτους ὡς φάρμακον δι' ἐπαλείψεις. Συνών. ἀνάλατο, δι' ὃ ἰδ. ἀνάλατος **B 4**) Πελοπν. (Σιβ.) *Τ' ἁγιοῦ - Ἀνιληψιοῦ* (τὸ Ἀνιληψιοῦ ἐνομίσθη ὡς ὄνομα ἁγίου) *Ἰμβρ. || Παροιμ. φρ. Τῆς Ἀναλήψεως, κουμπάρε, νὰ φάμε τὴ γαϊδούρα* (ἐπὶ τοῦ ἀναβάλλοντος ἐπὶ μακρὸν τὴν πρὸς φίλους δεξίωσιν) *Ζάκ. || Ἄσμ.*

Ἀπ' τὸ Μεγάλο Σάββατο ὡς τ' Ἀναληψιοῦ τὴ μέρα ἐννεὰ χιλιάδες πέθαναν κοράσια γιὰ δασκάλα

ΑΟικονομίδ. ἐνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἡ λ. καὶ ὡς δηλωτικὴ ὀνόματος ναοῦ κοιν. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάλημι Ἡπ. Θεσσ. (Λάρισ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γεωργ. Λακων.) Ἀνάλημι Στερελλ. (Τριχων.)

ἀναλιγδιάζω ἀμάρτ. ἀναλιγδιῶ Κρήτ. ἀνελιγδιῶ Κρήτ. ἀναλιδιῶ Κρήτ. ἀνελιδιῶ Κάμπ. Κρήτ. ἑνελιδιῶ Τήλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λιγδιάζω.

1) Ἀναδίδω ὑγρὸν, ἐπὶ ἀγγείων πορωδῶν περιεχόντων ὑγρὸν (ἢ σημ. ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι συνήθως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν τοιούτων ἀγγείων σχηματίζεται λίγδα ἔνεκα τοῦ ἀναδιδομένου ὑγροῦ) Κάμπ. Κρήτ.: *Ἀναλιγδιᾶ ἡ κουρούπα τὸ λάδι - ἡ λαῖνα τὸ νερὸ Κρήτ.* Συνών. ἀζουδιῶ, ἀναδίνω **A 3**, ἀναδοσιῶ **1**, ἀναζουδιῶ, ἀναλείχω **3**, ἀναξερονῶ. **2)** Γίνομαι ὑδαρῆς, ἀναλύομαι Τήλ.: *Ἐνελίδισεν ἡ ζύμη.* Συνών. ἀναλιγώνω **2 β**, ἀναλύω.

ἀναλίγδιασμα τό, ἀμάρτ. ἀνελίδιασμα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλιγδιάζω.

Ὑγρασία ἀναδιδομένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πορωδῶν ἀγγείων περιεχόντων ὑγρὸν τι.

ἀναλίγωμα τό, Λεξ. Κομ. (λ. ἀναλύγωμα) Δεῖκ (λ. ἀναλύγωμα) Αἰν. Μπριγκ. Πρω. ἀναλίωμα Λεξ. Κομ. ἀνελίωμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλιγώνω.

Τὸ νὰ γίνηται τι ὑδαρὲς ἐνθ' ἀν.: *Χαρά 'ς το 'ναν ἀνελίωμα τὸ μέλι!* ('ναν = ἕνα). Συνών. ἀνάλειωμα, ἀναλιγωμός, ἀνάλυμα, λειώσιμο.

ἀναλιγωμός ὁ, ἀμάρτ. ἀνελιωμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλιγώνω.

Ἀναλίγωμα, ὁ ἰδ.: *Εἶμ' ἀνελιωμός ἦτον καὶ τὸ κατακαμένο γλυκό!*

ἀναλιγώνω Εὐβ. Ζάκ. Ἰων. (Κρήν.) Πελοπν. (Αἶγ. Ἀράχ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν. Οἶν. Πάτρ.) κ. ἄ. — Λεξ. Κομ. Δεῖκ (λ. ἀναλυγώνω) Κορ. Ἀτ. 4,16 Αἰν. Πόππλετ. (λ. ἀναλυγώνω) Μπριγκ. Πρω. ἀναλιγώνω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀναλιγώνου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀναλ'γώνου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνελιγώνω Α.Κρήτ. Νάξ. Σῦρ. Χίος κ. ἄ. ἀνελιγών-νω Χίος (Καρδάμ.) ἀνελ'γώνω Πάρ. (Λεῦκ.) ἀνελιώνω Κάμπ. (Ἑλυμπ.) Κύν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος κ. ἄ. ἑνελιώνω Κάμπ. Ἀόρ. ἐνελέγισα Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λιγώνω. Ἐν Ἑρωτοκρ. ὁ τύπ. ἑνελιγώνω. Πβ. Α 796 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «σάν τὸ κερί ἑνελίγωνε κ' ἐφύρα σάν τὸ χιόνι».

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἔρχομαι εἰς κατάστασιν λιποθυμίας συνήθως ἔνεκα σφοδρᾶς ἐπιθυμίας πράγματος, οἷον τροφῆς Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Πρω.: *Ἀναλίγωσα ἡ ἀναλι-*

γώθηκα ἀπὸ τὴν πείνα Λεξ. Πρω. *Ἀναλίγωσεν ὁ γαῖδαρος Λακων.* **2)** Καθιστῶ τι ὑδαρὲς, ρευστοποιῶ, διαλύω Εὐβ. Ζάκ. Ἰων. (Κρήν.) Κάμπ. (Ἑλυμπ. κ. ἄ.) Πάρ. (Λεῦκ.) Πελοπν. (Αἶγ. Ἀράχ. Κορινθ. Μάν. Πάτρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σῦρ. κ. ἄ. — Λεξ. Κομ. Δεῖκ Κορ. Ἀτ. 4,16 Πόππλετ. Αἰν. Μπριγκ. Πρω.: *Ἀναλιγώνω τὸ βούτυρο - τὸ μολύβι κττ.* Αἶγ. *Τὸ λάδι νὰ τὸ ἀναλιγώσης 'ς τὴ φωτιά, γιὰτ' εἶναι παγωμένο ἀπὸ τὸ κρύο Κορινθ.* Ἀναλιγώνω τὴ σκορδαλιά Πάτρ. || Ἄσμ.

Νὰ τήνε πάω 'ς τὸ χρυσικὸ νὰ τὴν ἀναλιγώσω, νὰ βγάνω λίτρα μάλαμα, νὰ βγάνω λίτρ' ἀσήμι Εὐβ.

Νὰ ἑνελιώσης τὰ φλουριά, στεφάνια νὰ τοῦ πλέξης Κάμπ.

Σὰν τοὺν κίρι οἱ μάλαξα, σὰ ράφτης τοὺν βιλόνι, σὰν χρυσικός τοὺ μάλαμα σίντας τ' ἀναλιγώνει

Αἰτωλ. Καὶ ἀμτβ. καθίσταμαι ὑδαρῆς, ρευστοποιῶμαι, διαλύομαι Ἰων. (Κρήν.) Κάμπ. Κρήτ. Κύν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἄ.) Πάρ. (Λεῦκ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σῦρ. Χίος — Λεξ. Αἰν.: *Τὸ κερί ἀνελίγωσε Σῦρ. Τὸ μέλι μὲ τοσοῦ ζέστες ἀνελίγωσε Ἀπύρανθ. Βάλε τ' ἄλειμμα 'ς τὴ φωτιά ν' ἀναλιγώση Κορινθ. Τὸ ξύγι 'ς τὴ φωτιά ἀναλιγώνει Μάν. Τὸ κερί ἀναλιγώνει Λακων. Ἐνελίγωσε τὸ τσερί Κάμπ. Ἀναλίγουνι τ' ἀσήμι Αἰτωλ. Ἐξεσιάθηκε τὸ κερί μέσα 'ς τὰ χέρια μου κ' ἐνελίγωσε Α.Κρήτ. Ἐξεστομέρησε κ' ἤρχιζ' ὁ βότυρος ν' ἀνελιγώνη αὐτόθ. Ὅπου πέση ἀνήψητο λάδι δὲ βγαίνει μ' ἕνα γολαί, τὸ πλύνεις καὶ σὲ καθόσες μέρες ἀνελιγώνει πάλι (οἶονεὶ ἀναλύεται καὶ ἐμφανίζει κηλίδα. ἕνα γολαί = εὐκόλως) αὐτόθ. Τὸ βούτ'ρο ἀνελ'γώσε μονάχο τ' Λεῦκ. Ἀνελιωμένο ν' τὸ χερ'νὸ Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.*

Ὡς ἄφτει τὸ χρυσὸ κερί καὶ δὲν ἀνελιγώνει, εἶσ' ἀγαπᾷ κ' ἡ φρόνιμη καὶ δὲ δὴ φανερώνει

Α.Κρήτ. Συνών. ἀναλειώνω **1**, ἀναλύω, λειώνω.

β) Γίνομαι χαλαρότερος, ἀναλύομαι Κύν.: *Ἀνελίωσεν ἡ ζύμη.* Συνών. ἀναλιγδιάζω **2**, ἀναλύω. **3)** Ὑφίσταμαι χαλάρωσιν τῶν σωματικῶν δυνάμεων ἔνεκα τῆς ἀτμοσφαιρικῆς θερμότητος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. κ. ἄ.: *Ἀνελίγωσα ἀπὸ τὴ ζέστη Σῦρ. Ἀνελιώνει κάνεις μὲ τὴ ζέστη Ἀπύρανθ. β)* Ἰδρώνω Πελοπν. (Μάν. Οἶν.): *Πῆγα μέχρι τὸ βουνὸ καὶ ἀναλίγωσα Μάν. γ)* Ἀνακουφίζομαι ἐκ νόσου διὰ τῆς ἀφιδρώσεως Πελοπν. (Μάν.): *Ὁ ἄρρωστος ἀναλίγωσε. 4)* Μεταφ. ἀδημονῶ, στενοχωροῦμαι Χίος: Ἄσμ.

Κι ἀπάνω 'ς τὰ τριάντα χρόνια κ' εἰς τοῖς τριάντα μέρες ἡ κόρη ἀνελίγωσε κ' εἰς τὸ νερὸ ἐπῆγε. (κατ' ἄλλην παραλλαγήν: ἡ κόρη ἐνελέγισε).

ἀνάλιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Οἶν.) ἀνάλι Πόντ. (Οἶν.) Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄναλος. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 168.

Τὸ μὴ ἔχον ἄλας, τὸ μὴ ἀλατισμένον: *Φαγεῖν ἀνάλιν.* Συνών. ἀνάριτιν. Πβ. ἀναλάτιστος **1**, ἀνάλατος **A 1**, ἀνάλιστος, ἄναλος.

ἀναλίπασι ἡ, ἀμάρτ. ἀνελίπασι Κύν. Πάρ. Τήν. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. λίπασι.

Λίπος κρέατος ἐπιπολάζον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ζωμοῦ.

ἀνάλιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) — Λεξ. Περίδ. Πρω. ἄλιστος Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνάλιστος. Τὸ ἄλιστος κατ' εὐθεΐαν ἐκ τοῦ ἀλιστός τοῦ ἀρκτικού α προσλαβόντος σημ. στερητικὴν διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. **2 α**.

